

1 Petrus 2:9,10

Een vorige keer heb ik met u stilgestaan bij het beeld van de gemeente als tempel. Een gelovige wordt wel tempel van de Geest genoemd, maar ook de gemeente in z'n totaliteit. Ons kerkgebouw is geen tempel, maar dat zijn wij zelf. En als we op zondagmorgen God danken aan tafel dat we weer mogen samenkomen in Zijn huis, dan is dat niet fout, als we ons dan maar realiseren dat het dan niet om het kerkgebouw gaat, maar om ons mensen. Wij zijn samen Gods huis. Een tempel, een geestelijk huis en ieder mag daarin een steentje bijdragen.

Hoe dan? Daar geeft Petrus ook antwoord op. We mogen samen een heilig priesterschap vormen tot het brengen van geestelijke offers. We zijn allen priesters, niemand uitgezonderd. Voor de priesterstand zoals in de tijd van het Oude Testament en de tempeldienst bestaat is in de gemeente van Christus geen plaats meer. Wat betekent het dan dat we priesters zijn? Ik denk dat er een aantal priesterlijke taken zijn, nl. offeren, bidden, zegenen en verkondigen.

Offeren

In het OT brachten de priesters de offers in de tempel. Al deze offers zijn vervuld in dat ene grote offer, het offer van de Here Jezus. Maar ook voor ons geldt dat we God een offer moeten brengen. Dat offer zijn we zelf. Paulus zegt in Rom. 12 dat we onszelf als een levend, heilig en God welgevallig offer in Gods dienst moeten stellen, dat is de ware eredienst. Je eerste priesterlijke taak is dus dat je jezelf beschikbaar stelt voor de dienst van God. Dat je zegt: hier ben ik, ik ben bereid u te volgen, ik wil uw wil doen.

Maar de bijbel spreekt op andere manieren over offeren. In Filippenzen 4:16-18 noemt Paulus de financiële ondersteuning die hij mocht ontvangen een *aangenaam, Gode welgevallig offer*. En ook Hebrëënen 13:16 noemt de mededeelzaamheid een offer waarin God een welgevallen heeft. In traditionele kerken wordt de collecte ook nog wel eens de dienst der offerande genoemd. Dat hoeft van mij niet meer ingevoerd, maar gevoelsmatig ervaar ik toch wel een verschil tussen een offer en een collecte. Iets wat je offert, voel je. Je offert iets van jezelf op voor het doel waar je voor geeft. Misschien is dit wel iets om voor uzelf bij stil te staan. Als u iets in de collectezak doet, of als u thuis uw girootje voor uw Vaste Vrijwillige Bijdrage invult bent u heel concreet met een priesterlijke taak bezig. Dan offert u, dat hoort er

gewoon bij en daar mag je – naar mijn overtuiging - dus ook niet vrijblijvend mee omgaan.

Hebreeën 13:15 heeft het over een ander offer. *Laten wij dan door Hem Gode voortdurend een loffer brengen, namelijk de vrucht onzer lippen, die zijn naam belijden.* Het loffer was één van de weinige offers die niet te maken had met zondeverzoening. Oorspronkelijk bestond dit offer ook uit een dierenoffer, maar nu wordt alle nadruk gelegd op het loven en prijzen van de Here Jezus Christus. Ons spreken en preken over Christus, ons zingen over Hem, behoren loffers te zijn die voortdurend gebracht worden. Niet alleen op zondag, niet alleen in de kerkdienst, voortdurend. Ons hele leven is eredienst.

Gebed

In de Oudtestamentische eredienst maakten priesters gebruik van schalen met reukwerk. In Openbaringen 5:8 wordt gesproken ook over schalen met reukwerk gesproken. Deze schalen stellen de gebeden der heiligen voor. Ook gebed is een vorm van offeren. Dat brengt ons meteen bij de onze tweede priesterlijke taak. Offeren was de eerste, Gebed de tweede taak.

Gebed is dus een priesterlijke taak. We mogen hierbij denken aan zaken als lofprijzing en aanbidding. Ons zingen in de kerkdiensten is niet een leuke aankleding van de kerkdienst, maar heeft functie en is een opdracht aan de gemeente. God grootmaken in ons lied moeten we niet te klein van denken. We moeten er trouwens ook voor waken een bepaalde manier van aanbidding te verheffen boven een andere. Maar dat de gemeentezang een middel is om God te aanbidden is buiten kijf. Maar ook de voorbede is een priesterlijke taak. En daarom moeten we blijven benadrukken hoe belangrijk het is dat we als gemeente samen komen voor gebed. Alleen gebed is al een reden waarom geloven in je eentje geen optie is. Wie meent te kunnen geloven zonder de kerk zegt daarmee ook dat hij wel zonder het gebed van z'n broeders en zusters kan. Dat is hoogmoed. Je denkt dan te groot van jezelf en te klein over de waarde van het gebed.

Zegenen

En dat geldt ook voor die derde priesterlijke taak, zegenen. Zegenen is veel meer dan wat we aan het eind van de kerkdienst doen. De zegen uitspreken. Zegenen is goede woorden over elkaar uitspreken. Het tegenovergestelde van vervloeken. Zegenen is elkaar bemoedigen. In plaats van elkaar bekritisieren benoem je wat je

goed vindt in elkaar. We worden opgeroepen elkaar tot zegen te zijn. En door elkaar te bemoedigen bouw je elkaar op en bouw je de gemeente op. Bemoedigen doet goed. Niemand kan zonder.

Verkondigen

De vierde priesterlijke taak is verkondigen. We zijn geroepen om de grote daden van God te verkondigen. Aan elkaar en aan de mensen die God niet kennen. We mogen elkaar dienen, door elkaar de Bijbelse waarheid voor te houden. We dienen elkaar door elkaar te vertellen wie God voor ons is, dat heb je nodig. Wij mensen zijn beperkte mensen. We hebben maar een zeer beperkt zicht op God. God is veel groter dan onze gedachten. En daarom mogen we als gelovigen elkaar voor houden wie God voor ons is. De apostel Paulus schrijft aan de Efeziërs dat we alleen samen met alle heiligen (Ef. 3:18) zicht krijgen op de lengte, de breedte, de hoogte en de diepte van de liefde van Christus. Als ik nu een heel klein beetje zicht heb op Gods liefde, en mijn broeder of zuster heeft ook zo'n klein beetje zicht op Gods liefde, dan hebben we samen al veel meer zicht op wie God is. God is zo groot, alleen met elkaar kunnen we een beetje zicht krijgen op wie Hij is. Op deze aarde wonen ruim 6 miljard mensen. Al deze mensen zijn verschillend. Maar al deze mensen zijn ook geschapen naar Gods beeld. Alles wat er aan liefde, creativiteit en mooie dingen in de mensheid ligt komt uit God. Onvoorstelbaar, als we met 6 miljard mensen zijn, kunnen we nog niet ten volle laten zien hoe groot Zijn grootheid en liefde is. Laten we elkaar blijven verkondigen hoe groot onze God is. Daarmee help je elkaar. Op die manier wordt iemands beeld van God groter.

Maar bij Gods grote daden verkondigen mogen we ook denken aan de opdracht het Evangelie uit te dragen in de wereld. Zending en Evangelisatie zijn geen taken voor commissies maar voor gemeenten. Commissies kunnen een prima rol vervullen voor de organisatie van de evangelisatieactiviteiten, maar de opdracht is aan de hele gemeente gegeven. Iedere gelovige is een priester, iedere priester is geroepen om Gods daden te verkondigen.

In vs. 9 staat dat we een priesterschap zijn. In vs. 4,5 worden we opgeroepen om ons te laten gebruiken en een priesterschap te vormen. Je zou het zo kunnen zeggen: door de genade van God zijn we als gemeente een priesterschap, en is dus iedere gelovige een priester. Als dat dan zo is, dan volgt daaruit ook de roeping om als priester te leven. Onze positie (wat we zijn) is tegelijk onze roeping (wat we moeten worden). Worden wie je bent! Een spanningsveld wat we in de bijbel vaak tegen

komen. Je bent heilig, maar je moet ook groeien in heiligheid. Je bent een nieuwe schepping, maar dat moet ook verder uitgewerkt worden in je leven. En dat geldt ook voor ons priesterschap. Je bent een priester, niet meer en niet minder. En omdat we priesters zijn worden we ook allemaal geroepen als priester te leven. Een priester die offert, een priester die bidt, een priester die zegent en een priester die verkondigt.

Zullen we vanavond onze priesterlijke taak van de voorbede weer op ons nemen?

Amen